Роберто Пиумини

Мечето Бобо

КАКВО НАПРАВИ, БОБО?

Илюстрации Анна Курти

Издателство „Фют“

Bobbo e poi nanna • Bobbo, cosa fai?

© 2014 by Roberto Piumini
Published by agreement with Grandi & Associati and
Corto Literary Agency.

Мечето Бобо
Какво направи, Бобо?

© Издателство „Фют“, 2025
Превод от италиански Нели Раданова
Превод на песничката на Бобо Христина Петрова

ISBN 978-619-270-163-5

ПЕСНИЧКАТА НА БОБО

„Страхливо“ се римува с „предпазливо“.
„Снежинка“ се римува с „боровинка“.
Но името ми „Бобо“ ми се струва,
че няма със какво да се римува.

Това съм аз – мечето кадроглаво
с кожухче червеникавокафяво.
В бърлога сред гората аз живея.
Приятел съм с Микеле и със Бея.

Обичам много да се забавлявам,
света около мен да изучавам.
Обичам да играем с татко двама
и вечер да заспивам, сгушен в мама.

„Щастливо“ се римува със „игриво“,
а „люлка“ се римува с „невестулка“.
За „Бобо“ няма рима, но „меченце“
е римичка на пълно с мед гърненце.

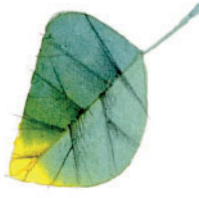

Съдържание

ПЕСНИЧКАТА НА **Бобо** 3

КЪДРИЦИТЕ НА **Бобо** 5

Бобо И МЕЧОКЪТ, КОЙТО НИЩО НЕ СИ СПОМНЯШЕ 20

Бобо И ОТКРАДНАТИЯТ БЕБО 33

КЪДРИЦИТЕ НА

Бобо

Както знаем, козината на Бобо беше малко по-къдрава от козината на другите мечки. Къдравата козина не му пречеше, но го дразнеше това, че заради нея непрекъснато му се подиграваха.

– Здравей, къдроглавко! – насмешливо го поздравяваха катериците от високия бор.

– Какво се е случило с тебе, меченце? Козината ти се е накъдрила от яд! Кой те е ядосал така? – подвикваше един ястреб

шегобиец и се стрелкаше ниско над главата му.

Бобо се обиждаше от подобни лоши шеги. Накрая му дойде до гуша и започна да мисли как да поправи нещата с козината.

– Мамо, ще сменя козината си! – заяви той един ден на мама Мецана.

– Защо? – слиса се тя.

Той ѝ обясни.

– Не обръщай внимание на тези глупчовци, Бобо! – успокои го мама. – Козинката ти си е хубава такава, каквато е. Даже е много хубава!

Но Бобо не беше съгласен, затова често ходеше да се оглежда в един малък вир на потока и все му се струваше, че къдриците му са грозни.

А и някои животни не спираха да му се подиграват.

Един ден мечето мина край леговището на таралежа Ипси, което беше близо до мечата бърлога. Ипси се припичаше на слънчице и Бобо му се оплака от своите грозни къдрици.

– Ако искаш, мога да ти помогна – предложи Ипси, който беше любезен и отзивчив таралеж.

– И как ще ми помогнеш? – попита Бобо.

– Ще разресвам козината ти всеки ден, ще я опъвам и мисля, че полека-лека къдриците ти ще се изправят – обясни Ипси.

И започнаха. Всяка сутрин Бобо отиваше при Ипси, лягаше на земята и таралежът усърдно прокарваше бодлите си през козината му. Бобо усещаше гъдел и от време на време се смееше, но не прекалено, защото това не беше игра. Вършеха сериозна работа.

Ала след многото ресане и гъдел къдриците си оставаха.

– Може би трябва да те реша по-силно… – замисли се Ипси след няколко дни. – Искаш ли?

– Искам – кимна Бобо.

Тогава Ипси започна да реше мечето, като натискаше много силно с бодлите си.

– Ох, ох, ох! – викаше Бобо, защото това бодливо ресане беше много болезнено.

Но той стискаше зъби и търпеше. След една седмица мъчително ресане къдриците му обаче пак си оставаха къдрици. Бобо благодари на Ипси за помощта и се отказа от нея.